

Rostig kedja

Jag skulle aldrig drömma om att riva det du skapat i dina fåfänga försök att bekräfta dig själv.

Du går själv med handgranater och krut, redo för minsta förlust.

Envis med ditt leende, du existerar för alla men inte som dig själv.

Den varelsen har du glömt att föda med dina orimliga krav på omvärlden.

En skapelse så förstörd och sorgsen, du håller inlåst av inbillad rädsla.

Jag skulle vilja hjälpa dig, om jag inte hatade dig så för allt du sagt och söndrat med sina grusade förhoppningar.

Jag lever i ditt existensminimum, oförmögen att förstå vad du söker då du enbart kan tala med bittra ord och halsband.

Vi skulle kunna krascha, in i varandra av oförstånd och misstag, och leva med konsekvenserna av obetänksamma handlingar.

Jag förundras över den galenskap du besitter utan att se att min är precis lika svart som tråkig.

Vi kommer alla dö med förluster, vår lott i den existens vi så häftigt förnekar i vår oro för morgondagen.

Du är den del av mig själv jag aldrig kommer förstå.

Den del av mig som jag förtvivlat upptäckt är en trasig länk i en rostig kedja.

Med en missfärgade galjonsfigur föreställande mitt halva öga som stirrar in i det röda bruset.

Oförmögen att slita blicken från skådespelet av narrar som dansar barfota över ett flammande bål.

Som brinner och dansar med i lycka.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Skogsmullen med Poeter.se id #53411 innehar upphovsrätten